

שמוכחא מילתא מהשיעור הזה שעומדת לאוצר? — לתך, חצי כור [ט"ו סאין].

ומביאה הגמרא שבשאלת שיעור התבואה הצבורה שהתבאר בברייתא, הסתפקו חכמים:

בעא מיניה רב נחומי בר זכריה מאביי: שיעור תבואה צבורה — בכמה הוא?

אמר ליה אביי: הרי אמרו בברייתא כי שיעור תבואה צבורה הוא — לתך.

איבעיא להו: הני ארבע וחמש קופות, דקאמר תנא דמתניתין שרשאי לפנות בהם את התבואה:

האם דוקא בארבע וחמש קופות, אין, רק כמספר הפעמים הללו הוא רשאי לפנות בקופות, אבל טפי, היינו שימלא בקופות קטנות, וילך יותר פעמים, לא שרי.

ואם נאמר כמו הצד הזה, שמעינן מינה: אלמא, למעוטי בהילוכא עדיף, ולכן יטול כל פעם קופה גדולה שלימה, על אף שהיא כבידה.

או דלמא, אם בא לפנות בקופות קטנות, רשאי, אף שילך יותר פעמים, דלמעוטי מהכובד של המשווי עדיף.

[והספק הוא אליבא דרב חסדא דחמש דוקא].

תא שמע: דתני בברייתא חדא: מפנין אפילו ארבע וחמש קופות של כדי יין ושל כדי שמן.

ותניא אידיך: מפנין כדי יין ושמן אפילו בעשר ובחמש עשרה.

וסלקא דעתין דסבירא ליה להך תנא בברייתא השניה כי רשאי ליטלם אפילו בעשר ובחמש עשרה פעמים בקופות קטנות, ומשמע דרשאי להרבות בהילוך.

מאי לאו, בהא קמיפלגי: דמר, התנא בברייתא הראשונה סבר: מעוטי בהילוכא עדיף, ולכן מפנה רק בארבע ובחמש פעמים בקופות גדולות.

ומר, התנא בברייתא השניה סבר: מעוטי במשווי עדיף, ולכן רשאי לפנותם אף בעשר וחמש עשרה פעמים.

ודחינן: לא. דכולי עלמא סברי, כי מעוטיא בהילוכא עדיף.

ומי סברת דהא דקאמר תנא בעשר ובחמש עשרה — אקופות קטנות קאי, ולהכי סברת דפליגי תנאי?

לא כך הוא.

אלא האי בעשר ובחמש עשרה — אכדין קאי.

ולא קשיא הנך תרי ברייתות אהדדי. כי —

הא, הברייתא הראשונה שדיברה על פינוי של כדי השמן והיין בארבע וחמש קופות, איירי כשהמדובר הוא בכדים גדולים, דמשתקלי הנלקחים חד חד כד בקופה.

והא דתני עשרה איירי בכדים קטנים דמשתקלי הנלקחים תרי תרי שנים שנים כדים בקופה.

והא דתני חמש עשרה, איירי בכדים קטנים ביותר, דמשתקלי תלתא תלתא כדים בקופה אחת.